

จากพ่อแม่กลายเป็นคนอื่น
จากญาติกลายเป็นคนไม่รู้จัก

คุณครูไม่เล็กเล่าถึงคำสอนคุณยายว่า

“ถ้าเราเกรงใจไม่บอกญาติพี่น้องเพื่อนฝูงให้มาร่วมทำบุญ ก็เท่ากับเรา ‘ฆ่าเขาทิ้ง’ คุณยายใช้คำนี้ การชวนเขาทำบุญเป็นการ ‘เก็บสมบัติ’ ให้เขา ถ้าเราไม่บอกเขาก็เท่ากับว่าเราปล่อยให้เขาจนในภพชาติต่อไป

ถ้าชาตินี้ไม่บอกเขา เขากับเราก็จะค่อย ๆ ห่าง คุณยายใช้คำว่า **ห่างทีละคืบ** แล้วก็**ห่างทีละศอก** แล้วก็**ห่างทีละวา** ในที่สุดห่างเป็นโยชน์

คุณยายขยายความให้ฟังว่า สมมติว่าชาตินี้เป็นพ่อกับแม่เรา แต่เพราะไม่ได้ตามท่านมาสร้างบุญร่วมกับเรา ชาติหน้าอย่างมากที่สุดก็เป็นแค่ลูกบ้าน้ำาของเรา นี่ห่างไป

คือหนึ่ง พอมาเป็นลุงป้าน้าอา เรายังมีความเกรงใจมากขึ้น ไม่บอกบุญท่าน ชาติต่อไปอย่าว่าแต่ไม่เจอเลย ถึงเจอเรา จะบอกจะเตือนเขาก็ไม่เต็มปาก ความเป็นญาติก็จะห่างออกไปอีก ชาติต่อไปจากนั้นอย่างดีก็เป็นเพื่อนบ้าน ก็จะมีห่างออกไปอีก โอกาสจะสร้างบุญด้วยกันก็หายอน อีกชาติหนึ่งข้ามไป อย่างดีก็เป็นคนหมู่บ้าน คนตำบลเดียวกัน ต่อ ๆ ไปอาจเกิดกันคนละประเทศเลย

การชักชวนเขาทำบุญเป็นการเก็บสมบัติให้เขา การบอกบุญไม่ใช่การรบกวน หากเราเกรงใจเขา ก็เท่ากับเราปล่อยยให้เขายากจนในภพชาติต่อไป อย่าเกรงใจในเรื่องที่ไม่ควรจะเกรง ขอให้ตั้งใจบอกให้เต็มที่ มิฉะนั้นจะเป็นการใจร้ายกับญาติของเราที่ทำบุญข้ามภพข้ามชาติมาด้วยกัน เรามาช่วยเก็บสมบัติให้ญาติ ทำให้เต็มที่แล้วเราจะภูมิใจ วันหนึ่งข้างหน้าหากเป็นมนุษย์ ก็จะได้ความมั่งคั่ง ได้รับแต่สิ่งที่ดีงาม หากไปเป็นชาวสวรรค์ ก็จะได้เสวยทิพย์สมบัติ ได้รับการเคารพ การขอบคุณจากผู้ที่เราไปบอกบุญเขา ขอให้ทำกันให้เต็มที่เถอะ อย่าทอดทิ้งใคร ๆ เลย”

ฟังคุณยายพูดอย่างนี้แล้ว ทำให้ย้อนไปนึกถึงเมื่อครั้งยังนั่งสมาธิกันที่บ้านธรรมประสิทธิ์ คุณยายเคยพูดกับหลวงพ่อกว่า

“ยายไม่ใช่จะยกตัวเองหรอคะ แต่ว่าเป็นความจริง โยมพ่อโยมแม่ของท่านห่วงท่านก็เฉพาะในชาตินี้ กลัวท่าน จะตั้งหลักฐานไม่ได้ ห่วงฐานะ ห่วงครอบครัวของท่าน กลัวท่านเจ็บไข้ได้ป่วย แต่ยายห่วงท่านข้ามชาติ กลัวท่าน ไม่ได้ไปนิพพาน ยายจึงจ้ำจี้จ้ำไชท่านตั้งแต่ก่อนบวช ก็อย่า โกรธยายเลย ยายห่วงข้ามชาติจริง ๆ”

ดูเอาเถิด ดูน้ำใจของคุณยาย ใครที่อยู่ใกล้ชิดท่าน อยู่ในสายตาของท่าน ท่านยังเป็นห่วงเป็นใยถึงขนาดนี้ แล้ว คนที่อยู่ห่างไกลละ ท่านจะห่วงใยขนาดไหน

พวกเราทุกคนนะ อย่าท้อถอย อย่าเบื่อหน่ายที่จะ สร้างบารมี แต่จงมีความอาภาหุญว่าเริง มองทุก ๆ คนใน โลกนี้เป็นเสมือนญาติของเรา แล้วให้เขาได้สร้างบุญ

จงเปลี่ยนความเหน็ดเหนื่อย เปลี่ยนหยาดเหงื่อ แรงกายทั้งหมดของเรามาเป็นบุญให้ได้

เราจงไปตามญาติพี่น้องทุกคน ไปตามเพื่อนฝูงและ คนที่เรารู้จักทุกคน แม้แต่คนที่เราเพิ่งพบหน้า หากเห็นว่ามี แวพพอจะพูดกันรู้เรื่องก็บอกบุญเขา ให้เขาได้มีโอกาสสร้าง บุญใหญ่ครั้งนี้นักกับเรา มาร่วมสร้างหนทางไปพระนิพพาน ด้วยกัน